

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123764160/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

kunde han se Moderens Ansigt for sig, rødt og fortrukket af Graad, og et hvidtskuret Gulv med en skinnende Solplet paa.

Og saa Farfaderen, som var Lübecker og sagde „sture Pusse-lanker“, naar han red Fedtelam med ham. Ham var han næsten bange for. Ikke fordi han nogen Sinde gjorde Jørgen det ringeste. Han legede altid med ham. Men hans Bevægelser var saa tunge, og saa talte han tit saa underlig haardt, mest til Faderen. Naar han gik forbi, maatte Jørgen altid staa stille og se efter ham med aaben Mund. Der var noget ved Farfaderen, han ikke rigtig begreb.

Største Delen af Aaret var de ene der ude ved Hospitalet. Saa løb Jørgen rundt paa Markerne og havde Lege for med Forvalterens to Dreng; rendte over Stenbunkerne paa Landevejen eller krøb i Træerne. Ingen af Delene maatte han; Stenene skar hans Fodtøj itu, og Træerne flængede hans Klæder. Han sad en Dag oppe i en Poppel, da Faderen kom gaaende. Det gjaldt om at skynde sig ned, inden han blev set, og saa greb han forkert og faldt ned i en Tjørnebusk, der stod ved Foden. Der fandt Faderen ham og fik ham hjem og klædt af for at faa Tornene pillet bort; han sad paa Køkkenbordet imens og smaagræd. Men Prygl fik han ikke.

Faderen havde ellers jævntig en Lussing ved Haanden. Den kunde komme, naar Jørgen mindst tænkte paa det, blot han stod paa et Stolesæde eller væltede en Ildrager. Og altid kom den med disse Masser af vrede Ord foran sig og bag efter. Saa fyldte Faderens Stemme de smaa Værelser som et ondt Vejr. Eiler naar Jørgen skulde hente noget og ikke kunde finde det; han fik jo aldrig mere end halv Besked. Han frygtede den Stemme meget mere end selve Lussingen. Det var Fest for ham, naar Moderen en Dag skulde høre ham i hans Lektier i Stedet for Faderen; det gik saa hurtigt for ham. Hos Faderen varede det syv lange og syv brede; han turde ikke komme, før han var fuld-

stændig sikker paa, at nu kunde han dem, og det var det ham umuligt at blive, saa længe Faderen var i Værelset. Han følte sig aldrig rolig, naar han var inde. Og naar han kom udenfor, søgte han altid hen paa Steder, hvor de ikke kunde se ham hjemme fra. Kom saa Faderen forbi, standsede Jørgen altid midt i Legen og stod ganske stille og saa paa de andre og ventede, angst for at have gjort noget galt, paa at Faderen skulde kalde. Og ikke før Faderen var langt forbi, turde han begynde igen.

Han havde faaet den Idé, at alle Mennesker vilde Faderen ondt. En Dag mødte han Hospitalets Bogholder nede paa Landevejen. Den Mand kunde Faderen ikke lide. Bogholderen standsede ham og spurgte, om hans Fader holdt Foredrag i Aften. Det vidste Jørgen ikke. Saa gik Bogholderen. Jørgen vidste overhovedet ikke, hvad Foredrag var. Men han fik en Fornemmelse af, at Bogholderen vilde komme og gøre Faderen et eller andet. Og mange Dage efter, at en Mand var blevet henrettet der paa Egnen, gik Jørgen om i Angst for, at Skarprekkeren skulde komme for at hente Faderen. At denne havde mange underlige Ting for, som de andre Drenges Forældre ikke gav sig af med, vidste han. Og saa gik han og passede paa Moderen for at se, om hun ikke ogsaa var angst. Men han opdagede ikke noget, og spørge turde han ikke; hverken om dette eller om ret meget andet. Han spurgte næsten aldrig. For kom han til Faderen, blev han for det meste bidt af; Faderen havde aldrig Tid. Og Moderen gik saa underligt udenom. Saa opgav han at spørge, og trode sine Tanker dumme og gemte dem. Heller ikke de andre Drenges fik dem; Jørgen var altid angst for, at de skulde se ad ham og gøre Nar.

Men hændte det saa en sjælden Gang, at Faderen gav sig Tid og hørte paa ham og lod ham faa Svar, lyste Øjnene paa Jørgen, og han var saa henrykt, at han syntes, alle de flade